

SCHOURBUIK STORMSZ

DEREK KEILTY • MARK ELVINS

1
DE PAPEGAAI

Knal! Boem! Knats!

Mijn hangmat kiept om en ik beland met een enorme bons op de vloer van de slaapzaal van het schip. Matroos Ross staat in mijn oor te brullen.

‘Tijd om op te staan!’ schreeuwt ze. ‘En dat noemt zichzelf Storm! Je bent eerder een zacht briesje, luie donder! De *Bloedhond* vaart niet uit zichzelf, hoor.’

Ik ga zitten en wrijf slaperig over mijn hoofd. 'Mogen we nooit eens uitslapen?' klaag ik. 'Hoe laat is het?'

'Vroeg. De zon is nog niet eens op.'

Moeizaam ga ik staan. Ross is soms zo irritant, maar dit keer heeft ze me misschien wel een plezier gedaan. 'Eigenlijk ben ik blij dat je me wakker hebt gemaakt,' geef ik toe. 'Ik had zo'n rare droom. Ik was weer in het weeshuis in Baskerdorp en mevrouw Koster, de bejaarde directrice, had een lange, volle baard en zwaaide met een sabel. Ze lachte en slurpte aan een fles grog. Ze leek wel een piraat.'

Ross grijnst. 'Dat klinkt als een nachtmerrie.'

Net als de rest van de bemanning van de *Bloedhond* lijken Ross en ik misschien ook op piraten, maar er zit meer achter ons dan je op het eerste gezicht zou denken. We zijn namelijk voormalige piraten die detectives zijn geworden, of, zoals we onszelf graag noemen, 'piraatdetectives'. Nu varen we over de Zeven Zeeën en zoeken naar gestolen schatten als iemand ons daarvoor inhuurt. Vorig jaar nam kapitein Watkins me een week op proef aan als scheepsjongen. Destijds was ik maar een gewone landrot die tot die tijd in een weeshuis had gewoond, maar gelukkig slaagde ik met vlag en wimpel voor mijn proeftijd. Ik heb nooit achteromgekeken.

Ik volg Ross naar het dek en staar naar de zacht twinkelende sterren en een vage gloed aan de horizon waar de zon zo opkomt. De zee strekt zich mijlenver uit naar alle kanten rond het schip en er is nergens ook maar een stukje land te zien.

‘Waar zijn we?’ vraag ik.

Ross kijkt naar de lucht en denkt even na.

‘Nou, dat is Orion, een sterrenbeeld.’

‘Een sterrenbeeld?’

‘Een denkbeeldig patroon, bijvoorbeeld een persoon of een dier, dat wordt gevormd door sterren. Orion is er een van, in de vorm van een jager. Een goede bootsman, zoals onze Hudson, kan door gewoon naar de sterren te kijken zijn koers uitzetten.’ Ze wijst naar de helderste ster in de lucht. ‘Maar ik ook. Dat is de Alpha-ster. Die is het helderst van alle sterren, dus volgens mij zijn we in de Belgraafse Zee.’

Ik sta paf. ‘Kun je dat allemaal aflezen aan de sterren?’

‘Geintje.’ Ze grinnikt. ‘Ik heb geen flauw idee waar we zijn. Kom mee.’ Lachend verdwijnt ze door het luik.

In de kombuis is Stinker, de scheepskok, druk bezig met het ontbijt. Hij is de trotse eigenaar van de langste hangsnor van de Zeven Zeeën en mist bovendien een hand. Op die plek heeft hij geen haak, zoals de meeste piraten, maar een grote zilveren lepel, wat best handig is als je kok bent. En op zijn schouder zit een enorme tamme papegaai, die Arthur heet.

Stinker lijkt een beetje chagrijnig vanochtend. We krijgen geen 'goedemorgen' en zelfs geen grom als groet. Hij schept wat watergruwel uit een oude, gebutste pan in een kom, en ik bestudeer het goed om er drijvende korenwormen uit te vissen. Ik ben maanden geleden gestopt met vragen wat er in het eten zit, want Ross zegt dat je maar beter niet kunt weten welke ingrediënten Stinker gebruikt om de scheepskost te maken.

‘Wat is er, Stinker?’ vraag ik.

Hij gromt. ‘Een paar bemanningsleden zeurden me net de oren van mijn kop over porties. Ze zeiden dat ze meer eten moeten krijgen, omdat er nu een man minder aan boord is en zij dus harder moeten werken.’

Ik weet niet of grotere porties van Stinkers eten wel zo’n goed idee is. ‘Wat zei jij toen?’

‘Dat ze niet zo moesten klagen. Nu Soof weg is, moet iedereen zijn schouders eronder zetten.’

Ik denk liever niet aan Soof. Hij was ook een matroos op de *Hond*, maar hij was een pestkop, en wat nog veel erger is, bij de eerste de beste kans die hij kreeg, liet hij de kapitein vallen als een baksteen. Ik ben blij dat hij er niet meer is, maar het betekent wel dat er nu meer klusjes te doen zijn op het schip.

‘Wees maar blij dat jullie tijd hebben om te eten,’ gaat Stinker verder. ‘Ik hoorde dat de kapitein erover denkt om ons allemaal ook tijdens de maaltijden door te laten werken.’

Ross geeft me een por. 'Daarom nemen wij ons eten mee.'

Krabbel, de scheepskat, komt langslopen op zoek naar restjes en ik krabbel haar achter haar oren. Ik vermoed dat de kapitein Krabbel ook aan het werk zou zetten als ze de zeilen kon hijsen.

Op het moment dat we willen vertrekken beent kapitein Watkins de kombuis binnen en loopt ons bijna omver. Hij draagt een driehoekige hoed, een lange mantel en een overhemd met ruches. Aan de riem die zijn keurige, fluwelen broek ophoudt, hangt een

sabel. En zijn puntige neus lijkt wel een snavel. 'Ah, daar zijn jullie,' zegt hij. 'Ik was naar jullie op zoek.' Hij glimlacht opgewekt naar Ross en mij, houdt een lucifer bij zijn pijp en begint te zuigen en te puffen.

'We waren al voor zonsopgang op, kaptein Watkins,' zegt Ross. 'Wij liggen echt niet te luieren in onze hangmat, terwijl er zo veel te doen is.' Ze geeft mij een duw met haar elleboog.

‘Zo is dat, kaptein,’ vul ik aan, met een boze blik naar haar.

‘Luister,’ zegt de kapitein, ‘ik weet dat het nu alle hens aan dek is, maar ik heb een plan om ons weer in rustiger vaarwater te brengen. Toen ik nog een piraat was, was een nieuwe scheepsjongen aannemen makkelijker. Je gooide gewoon een zak over het hoofd van een domme landrot en sleepte hem aan boord, of hij het nu leuk vond of niet.’ Hij stopt even. ‘Maar de tijden zijn veranderd.’

Hij grijnst als hij onze opengevallen monden ziet en haalt een stapel blanco kaartjes en een pen uit zijn jaszak. ‘Storm weet nog wel dat ik nu een andere manier heb om de bemanning uit te breiden. Zo is hij zelf ook bij ons terechtgekomen. Dus Storm en Ross, ik wil dat jullie een paar kaartjes schrijven met een personeelsadvertentie.

Iets in de trant van:

Doe er ieder een stuk of vijftig, en zo snel mogelijk. Het duurt niet lang meer voor we aanmeren in Belgraaf. Daar kunnen jullie dan aan land gaan en ze verspreiden in de winkels van de stad.'

De ogen van Ross schieten heen en weer tussen mij en de kapitein. 'Eh, ik moet het tuig nog aantrekken en heb dan uitkijkdienst, kapitein, en we zullen onze ogen goed open moeten houden...'

Om de een of andere reden probeert ze eronderuit te komen, maar de kapitein trapt er niet in. 'Neem ze mee naar het kraaiennest. Je kunt daarboven een beginnetje maken.'

'Ja, meneer.' Ross kijkt somber. Ik vraag me af waarom, want er zijn veel vervelender klussen

op de *Hond* dan kaartjes schrijven, zoals kots opdweilen na een van Stinkers onbetrouwbare maaltijden en een nacht op ruwe zee.

Nadat de kapitein is vertrokken, gaan we naar de hoofdmast. Ik zie dat Ross nog steeds onzeker is.

‘Ik doe jouw klussen, als jij de kaartjes doet, Storm,’ stelt ze voor.

‘Wil jij geen kaartjes schrijven?’

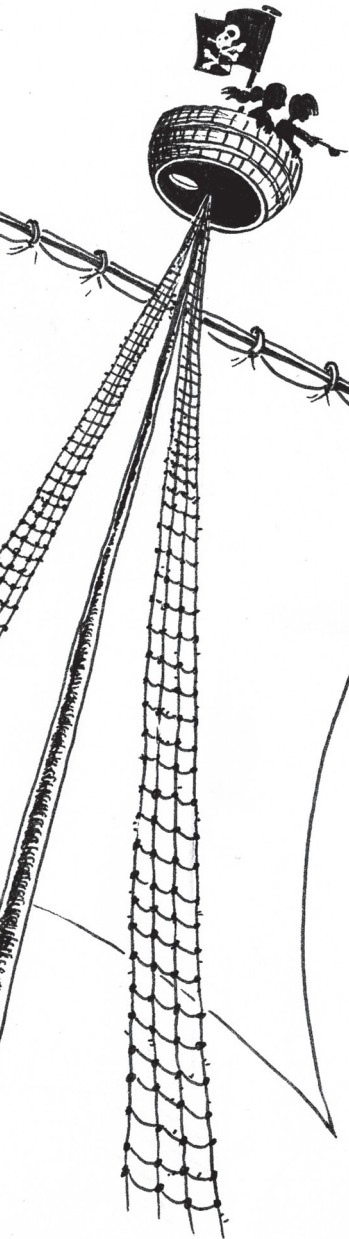
Ross loopt rood aan en slaat haar blik neer. ‘Het is alleen, tja, eerlijk gezegd heb ik nooit leren lezen en schrijven. Vond het niet zo belangrijk.’

‘Ik snap het. Maar maak je geen zorgen. Ik kan het je leren.’

‘Dank je, maar ik denk niet dat ik het ooit zal kunnen...’

‘Tuurlijk wel, geen enkel probleem. Zie het

maar als terugbetaling voor
alles wat je mij hebt geleerd
sinds ik aan boord ben
gekomen.'

Iets opgewekter klimt
Ross het want in en ik volg
haar. Het waait en de zeilen
klapperen luid. Ik weet nog dat
mijn armen pijn deden en
mijn knieën knikten
bij de eerste
keren dat
ik het want
in klom, maar
ik begin eraan te
wennen. Ik kan Ross
bijna bijhouden. Ik heb
nu ook veel minder last van
zeeziekte.

Boven in de mast
klauteren we het kraaiennest
in dat de vorm van een
tobbe heeft. Het uitzicht is

adembenemend en hoe vaak ik daar ook naar boven klim, ik stop altijd even om te kijken en een grote hap zilte zeelucht in te ademen.

We gaan in de tobbe zitten waar we beschermd zijn tegen de wind.

‘Zodra ik een paar kaartjes heb geschreven, begin ik met jou het alfabet te leren en de klanken die bij de letters horen,’ zeg ik.

‘Ik kan ’t niet,’ sputtert Ross.

‘Jawel.’

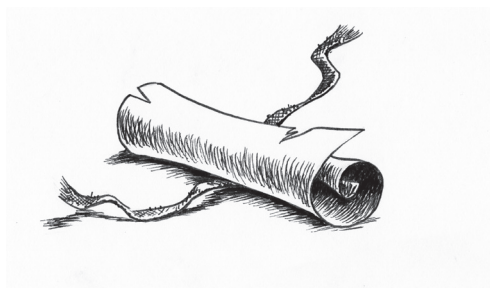
KRIJS!

Er klinkt gefladder van vleugels en Ross gaat staan. ‘Nu kan het echt niet. Er zal geen tijd meer voor zijn. Kijk.’

‘Een papegaai!’ roep ik.

‘Ja, maar kijk, er zit een briefje aan zijn poot. En weet je wat dat betekent?’

Mijn hart fladdert sneller dan de vleugels van de papegaai. ‘De volgende zaak voor de piraatdetectives!’ zeg ik opgewonden.

Voor Sarah-Jane & Rebekah, van papa

D.K.

Voor Leesa

M.E.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Flyntlock Bones: The Eye of Mogdrod*

Verschenen bij Scallywag Press Ltd.

© 2021 Derek Keilty

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagbeeld en illustraties: © Mark Elvins

Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5546 8 (e-book 978 90 261 5547 5)

NUR 283,284